

Velkej kluk od vedle

Bětka se už nemohla dočkat. Její starší bratr Pip měl toho dne přijet ze školy domů na letní prázdniny. Tři měsíce byla bez něj a cítila se dost osamělá. Teď budou konečně zase spolu.

„A Larry a Daisy se vrátí zítra!“ řekla. „Maminko! To bude paráda mít je zase všechny tady!“

Larry a Daisy byli Pipovi přátelé. Všichni byli starší než Bětka, ale hráli si všichni společně. O velikonočních prázdninách ještě s jedním kamarádem a jeho psem vyřešili záhadu vypálené chaty. A té legrace, co si užili!

Bětka si vzpomněla na to skvělé dobrodružství. „Víš, jak jsme měli jsme pátrací skupinu a celou tu záhadu jsme vyřešili my, mami, že to tak bylo? Chtěla bych tyhle prázdniny odhalit další takové tajemství.“

Maminka se zasmála. „Měli jste zkrátka štěstí, že se vám podařilo najít muže, který chatu zapálil,“ řekla. „Takové záhady jsou vzácné, Bětko, takže žádné další neočekávej. A teď už se běž připravit. Je čas jít naproti Pipovi.“

Pip byl rád, že je zase doma. Pobíhal sem a tam po zahradě a rozhlížel se kolem sebe. Zdálo se mu, jakoby byl pryč celé roky.

Jeho malá sestra běhala za ním a celou dobu mu něco vykládala vysokým hláskem. Bětka Pipa obdivovala, ale on si jí příliš nevšimal. Pro něj to byla pořád jen malá holka, která se mazlí s panenkami a rozbřečí se, když upadne.

„Larry a Daisy se vracejí zítra!“ vyhrkla, když se jí poda-

řilo Pipa dohonit. „Pipe! Myslíš, že bysme zase mohli být pátrači?“

„Jen když bude po čem pátrat, ty truhlíku!“ odpověděl Pip. „Ještě jsem ti neřekl, že přijede na prázdniny i Špekoun. Jeho rodičům se Peterswood o Velikonocích tak zalíbil, že si tady koupili domek, takže Špekoun bude trávit letňáky s námi.“

„To je nádhera!“ zatleskala Bětka. „Mám Špekouna ráda. Je na mě z vás nejhodnější. Tak to vypadá, že opravdu znovu obnovíme pátrací skupinu. Ale Pipe, doufám, že přijede i Brok?“

„Jasně,“ odvětil Pip. Brok byl Špekounův pes – malý skotský teriér, kterého všechny děti milovaly. „Moc se na našeho Broka těším.“

„Odkud víš, že Špekoun přijede?“ zeptala se Bětka, ještě stále Pipovi v patách.

„Napsal mi,“ zastavil se Pip. „Počkej. Mám ten dopis u sebe. Je tam pro tebe vzkaz.“

Chlapec sáhl do kapsy a vytáhl pomačkaný list papíru. Bětka mu ho nedočkavě vytrhla z rukou. Dopis byl krátký, zato však napsaný velice úhledným rukopisem:

*Milý Pipe,
chci ti jen říct, že moji rodiče koupili ten bílý dům neda-
leko vás, takže se o prázdninách uvidíme. Doufám, že na
nás čeká nějaké senzační tajemství. Jsme přece pátrači, ne?
Pozdravuj zvláště Bětku. Zastavím se za vámi, hned jak při-
jedeme.*

Váš Frederick Algernon Trotteville

„Proč se nepodepsal jako Špekoun?“ divila se Bětka. „Frederick Algernon Trotteville zní pěkně hloupě.“

„No, Špekoun se někdy opravdu chová jako hlupák,“ řekl Pip. „Doufám, že se nebude celý prázdniny jen naparovat. Vzpomínáš, jak se chlubil modřinama, co si udělal, když slítl ze stohu?“

„No, ale byly fakt nádherný,“ bránila Špekouna Bětka. „Parádně se mu vybarvily. Co bych za to dala, kdyby tak vypadaly ty moje!“

Larry a Daisy se vrátili příští den asi ve tři hodiny odpoledne. Hned po svačině se rozběhli za Pipem a Bětkou. Bylo prima být zase spolu. Jen Bětka se cítila trochu odstrčená. Byla jediná, kdo nechodil do internátní školy, a tak když se smáli a vyprávěli, seděla posmutněle, protože spouště věcí nerozuměla.

Škoda že je mi teprve osm, pomyslíla si. Larrymu je už třináct a ostatním dvanáct. Jsou o tolik starší než já. Nikdy se mi je nepodaří dohonit.

Jak si tak vyměňovali novinky a překřikovali jeden druhého, ozvalo se z ulice pleskání tlapek a vzápětí se mezi ně s veselým štěkotem vřítíl černý skotský teriér.

„To je Brok! Broku, tak ty ses vrátil!“ vykřikla Daisy radostně. „Starej dobrej Brok!“

„Nazdárek, pejsku! Jseš ještě tlustší než posledně.“

„Ahoj starochu! Rád tě vidím, kamaráde!“

„Milovanej Bročku! Tolik jsi mi chyběl!“

Byli tak zaměstnaní vítáním malého chlupáče, že si ani nevšimli Špekouna, jak se k nim blíží od zahradní branky. Bětka ho zahlédla první. S výkřikem vyskočila a rozběhla se mu naproti. Rozpřáhla ruce a objala ho. Špekoun měl z takového přivítání radost. Měl malou Bětku rád. Usmál se a zatočil se s ní.

Také ostatní se usmívali. „Nazdar, Špekoune!“ řekl Larry. „Jaký jsi měl výzo?“

„Celý pololetí jsem byl ve vrcholný formě,“ odpověděl Špekoun bez rozpaků.

„Je to pořád ten starej dobrej Špekoun,“ řekl Pip s úšklebkem. „Pořád ve vrcholný formě a nápady se jen rojej, ani je nestačíš zapisovat. Zkrátka známý přeborník školy!“

„Nech toho,“ Špekoun přátelsky dloubl Pipa do žeber. „To tys snad propadl, že tě to tak žere?“ dobíral si ho na oplátku.

Byla to slast ležet na trávě, hrát si s Brokem a přemýšlet o těch osmi či devíti prosluněných týdnech, které je čekaly. Žádné zkoušení, žádné napomínání, ani doučování a opisování školního řádu. Letní prázdniny jsou zkrátka ta nejlepší věc na světě.

„Něco nového, ospalci?“ zeptal se Špekoun. „Nějaký tajemství, který je potřeba odhalit? Nikdo nás nepotřebuje? Ještě pořád máme pátrací skupinu, nezapomínejte!“

„Nezapomínáme na to,“ řekla Bětka šťastně. „Ale teď zrovna o ničem nevím. Starýho Zmizíka jsem neviděla několik týdnů.“

Zmizík říkali obtloustlému vesnickému policistovi, panu Goonovi. Na děti s vervou pokřikoval „Zmizte!“, proto ta přezdívka. Neměl děti rád a děti neměly rády jeho.

„Bětka prostě nemá vůbec žádný novinky,“ řekl Pip. „Vypadá to, že se v Peterswoodu od chvíle, kdy jsme odjeli do školy, vůbec nic nestalo.“

Bětka si najednou na něco vzpomněla. „Počkejte, něco se tu přece jen stalo,“ vyhrkla. „Do vedlejšího domu se někdo nastěhoval.“

Dům v sousedství byl skoro dva roky prázdný. Všichni překvapeně pohlédli na Bětku. „Jsou tam nějaký děti?“ zeptal se Pip.

„Ne,“ odpověděla Bětka. „Aspoň co vím. Viděla jsem tam nějakýho velkého kluka, ale myslím, že je to jen zahradník.“

Občas je slyšet, jak si při práci píská. A píská fakt nádherně. A ještě něco. Mají tam spoustu koček. Jsou hrozně legrační.“

„Kočky? Jaký kočky?“ nechápal Pip. Brok při zmínce o kočkách nastražil uši a zamračil se.

„Mají tmavohnědej čumáček, ocas a pracky,“ řekla Bětka, „a nemají srst jako jiné, ale krátkou a světlehnědou. Jednou jsem viděla, jak holka, co se o ně stará, nesla jednu v náručí. Ta kočka vypadala dost hrůzostrašně.“

„To jsou siamský kočky,“ řekl Larry. „Mají modré oči, Bětko?“

„Nevím,“ odpověděla Bětka. „Zblízka jsem je neviděla. Ale kočky mají přeci zelené oči, Larry, ne modré.“

„Siamský kočky mají jasně modré oči,“ potvrdil Larryho slova Špekoun. „Vím to, protože moje teta jednu měla. Jmenovala se Patabang. Byla nádherná. Nejsou siamský kočky vzácný?“

„Chtěla bych tam jít a prohlídnout si je,“ řekla Daisy. Připadalo jí, že kočky s jasně modrýma očima, tmavohnědým čumákem, ocasem a prackami a světlehnědou srstí musí být zvláštní. „Komu ten dům patří, Bětko?“

„Nějaký pani Candlingový,“ odpověděla Bětka. „Nikdy jsem ji neviděla. Prý hodně cestuje.“

Děti ležely na zádech a povídaly si, zatímco Brok pobíhal od jednoho k druhému a olizoval jim obličej.

Najednou se za ohradou sousedního domu ozvalo veselé pískání, jasné a melodické.

„To je ten velký kluk od vedle, o kterém jsem vám vyprávěla,“ řekla Bětka. „No nepíská dobře?“

Larry se zvedl a přistoupil k ohradě. Vyskočil na velký květináč a pohlédl na druhou stranu. Na zahradě sousedního domu uviděl vysokého, asi patnáctiletého chlapce se zarud-

lým obličejem a třpytivě modrýma očima. Právě okopával záhon u zdi. Když vzhlédl a usmál se, vycenil na něj bílé zuby.

„Ahoj,“ řekl Larry. „Ty tady děláš zahradníka?“

„Kdepak!“ odpověděl chlapec a ušklíbl se. „Jsem jenom zahradníkův pomocník, zkrátka kluk pro všechno. Zahradník je pan Topping – ten s křivým nosem a věčně špatnou náladou.“

Larry neměl nejmenší chuť se s panem Toppingem setkat. Rozhlédl se po zahradě, ale pana Toppinga a jeho křivý nos nebylo nikde vidět.

„Můžeme někdy přijít na návštěvu a podívat se na kočky?“ zeptal se Larry. „Je pravda, že paní Candlingová chová siamky?“

„Ano. Jsou překrásný,“ odpověděl chlapec. „Radši ale přijďte, až tady pan Topping nebude. Tváří se, jako by mu to tady všechno patřilo. Zahrada, dům, i ty kočky. Stavte se tu zítra odpoledne. To bude pryč. Můžete přelézt přes zeď. Bude tu jen holka, co se o ty kočky stará. Jmenuje se slečna Harmorová. Ráda vám svoje miláčky předvede.“

„Prima, díky!“ zářil Larry. „Tak tedy zítra odpoledne. Počkej. Jak se vlastně jmenuješ?“

Než mu však chlapec stačil cokoli odpovědět, ozval se z druhé strany zahrady rozhněvaný mužský hlas.

„Luku! Luku! Kde se flákáš? Neříkal jsem ti, abys uklidil tohle harampádí! K čertu s tím klukem, je k ničemu!“

Luk se ušklíbl, mrkl na Larryho a přehodil si motyku přes rameno. Z jeho výrazu Larry poznal, že má strach.

„To je on,“ zašeptal. „Pan Topping. Musím jít. Přijďte zítra.“

Chlapec zmizel v zahradě a Larry se vrátil k ostatním. „Říkal, že pomáhá panu Toppingovi,“ hlásil. „Jmenuje se Luk.“

Asi je posera. Pan Topping si zahulákal a on se hned přikrčil. Zdá se, že by nedokázal odehnat ani husu.“

Bětka si nebyla jistá, jestli by to svedla sama, protože husy jí připadaly dost velké a útočné. „Uvidíme zítra ty kočky?“ zeptala se. „Mluvili jste o nich, ne?“

„Ano. Zítra odpoledne, až bude zahradník pan Topping pryč, přelezeme ohradu. A Broka necháme radši doma. Víte, jak je na tom s kočkama.“

Brok se při zvuku toho slova naježil. Kočky! Co na nich děti vidí? Jsou to hloupá, neúčinná zvířata s prackami plnými odporných jehel! Kočky jsou dobré jen na jednu věc – na pronásledování!